

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **Mgr. Ing. P. L.**
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2019, č. j. 098614/2019/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

I. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 2. 2019, č. j. 39973/2019-MURI/OSÚ/00617 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce ze dne 21. 3. 2017 o určení právního vztahu podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“) o tom, zda společnosti RIM PROPERTY DEVELOPMENT, s.r.o., IČO 27113761, (dále jen „stavebník“) zaniklo právo provést stavbu – obytný soubor pěti dvojdomů, plynovodní, vodovodní, kanalizační přípojky, komunikace a terénní úpravy na pozemcích

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

parc. č. XA, XB, XC a XD v katastrálním území Říčany-Radošovice v obci Říčany (dále jen „sporná stavba“; všechny nemovité věci uvedené v tomto rozsudku se nacházejí ve stejném katastrálním území).

2. Žalobce nejprve stručně shrnuje dosavadní vývoj věci, přičemž namítá, že závěr žalovaného, že se žalobce snaží obcházet nutnost podání podnětu k zahájení řízení o odstranění stavby žádostí podle § 142 správního řádu, nemá oporu v obsahu správního spisu. Žádost podal dne 21. 3. 2017 a podnět k zahájení řízení o odstranění stavby až dne 24. 5. 2017, přičemž žádost byla podána před zahájením stavebních prací na sporné stavbě. Navíc již v této žádosti uváděl, že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro určení účastenství v navazujících řízeních (což bylo potvrzeno v rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2019, č. j. 43 A 95/2018-56). Tato otázka bude řešena i v řízeních vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 43 A 113/2018 a sp. zn. 51 A 7/2019. Nevydání deklaratorního rozhodnutí tak pouze posouvá posouzení platnosti stavebního povolení ke sporné stavbě do jiných řízení, přičemž jeho vydáním se mohlo předejít podání podnětu na zahájení řízení o odstranění sporné stavby a správním žalobám proti povolení změny (sporné) stavby před dokončením a proti kolaudačním rozhodnutím. Postup správního orgánu I. stupně tak byl v rozporu s účelem § 142 správního řádu.
3. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť závěry Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyplývající z jeho rozsudku ze dne 13. 3. 2019, č. j. 9 As 417/2017-57, žalovaný nejenže nesprávně aplikoval (neboť jsou naplněny podmínky pro vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu), ale odchýlení se od závěrů NSS nijak neodůvodnil. Za řádné odůvodnění žalobce nepovažuje větu, že žalovaný uvedené závěry NSS zcela respektuje.
4. Žalovaný rovněž nesprávně posoudil otázku legitimace žalobce k podání žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí, přičemž žalobce má za to, že byla jednoznačně prokázána rozsudkem zdejšího soudu č. j. 43 A 95/2018-56. Navíc v tomto rozsahu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť ačkoliv žalovaný na závěry uvedeného rozsudku odkazuje, jakož i obsáhle cituje z rozhodnutí ze dne 4. 7. 2019, č. j. 091927/2019/KUSK, které na tyto závěry reagovalo (zejména že vydání deklaratorního rozhodnutí o zániku platnosti stavebního povolení je nezbytné mimo jiné pro uplatnění práv žalobce jako účastníka v dalších řízeních), tak v následujícím odstavci uvádí, že žalobce je povinen prokázat, že pro uplatnění jeho práv je nezbytné určit, zda a kdy nějaký vztah vznikl, zda trvá nebo zda a kdy zanikl.
5. Napadené i prvostupňové rozhodnutí jsou podle žalobce zatížena nepřezkoumatelností také proto, že ani v jednom případě se správní orgány nevypořádaly s argumenty žalobce a jím předloženými důkazy. Tyto argumenty žalobce konkretizuje zejména v části VI žaloby a řadí mezi ně otázku vymezení pojmu „mezující soused“ a dále námitky, že v důsledku sporné stavby dojde ke zvýšení provozu a imisí z něj vyplývajících, zhoršení parkování a snížení ceny nemovitosti žalobce, imisím ze staveniště a „přelidnění“ lokality. Odkaz žalovaného na rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2018, č. j. 10 As 211/2017-47, považuje za nepřiléhavý, neboť se týkal pouze odbyté grafické podoby, obsahové nepřehlednosti a formulační nepřesnosti rozhodnutí, nikoliv absence vypořádání se s jednotlivými námitkami. Již z rozsudku zdejšího soudu č. j. 43 A 95/2018-56 vyplývají dva případy dotčení práv žalobce (hlukové imise, počet parkovacích míst), tudíž závěr o nedotčení práv žalobce je lichý. Navíc odkazuje-li žalovaný žalobce na jiné řízení, v němž může uplatňovat

argumenty, z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, o jaké řízení by se mělo jednat.

6. V závěru žalobce rekapituluje skutečnosti nasvědčující zániku platnosti stavebního povolení ke sporné stavbě. Poukazuje zejména na rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 6. 2012, č. j. 27596/2012-MURI/OSÚ/00022, v němž správní orgán I. stupně konstatoval, že „[s]tavebník ovšem do dvou let od nabytí právní moci s výstavbou druhé etapy nezačal, požádal jen o prodloužení lhůty výstavby, a nic nenaznačuje tomu, že výstavbu druhé etapy v nejbližší době započne“. Toto rozhodnutí je pravomocné, což žalobce dovozuje z vyznění o zahájení exekuce soudního exekutora JUDr. I. E. ze dne 7. 8. 2013, č. j. 021 EX 6052/13-7. Zároveň zpochybňuje úřední záznam ze dne 27. 1. 2011, který měla vyhotovit Ing. Š. H. jakožto úřední osoba správního orgánu I. stupně.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhuje její zamítnutí. Trvá na tom, že žalobce neprokázal, že vydání jím požadovaného deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv. Z rozsudku NSS ze dne 6. 1. 2017, č. j. 2 Ads 140/2016-23, vyplývá, že nelze rozhodovat o určení, zda a kdy došlo k doručení jiného rozhodnutí téhož správního orgánu účastníku řízení, popřípadě zda a kdy nastala právní moc a vykonatelnost takového rozhodnutí. K námitce, že neuvedl jakékoliv závěry vyplývající z rozsudku NSS č. j. 9 As 417/2017-57, žalovaný uvádí, že celá citovaná část rozsudku NSS dopadá na projednávanou věc a je nadále přesvědčen o tom, že účelem žádosti žalobce je dosáhnout zahájení řízení o odstranění sporné stavby, což je v rozporu s účelem úpravy § 142 správního řádu. Odmítá, že by své závěry dostatečně neodůvodnil či že odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu, nebo že by takovou vadou trpělo prvostupňové rozhodnutí. K otázce mezujícího souseda žalovaný konstatuje, že dům žalobce je od sporné stavby vzdálen více než 65 m, přičemž pozemek parc. č. XA představuje místní komunikaci, která prochází celou lokalitou. Problematika parkování není v řízení o určení právního vztahu relevantní. Ohledně zániku stavebního povolení ke sporné stavbě odkazuje žalovaný na záznam ze dne 27. 1. 2011, ze kterého vyplývá, že sporná stavba byla zahájena.
8. V replice žalobce uvádí, že závěry vyplývající z rozsudku NSS č. j. 2 Ads 140/2016-23 nedopadají na projednávanou věc, přičemž žalovaný jejich aplikovatelnost neodůvodnil. Otázka existence práva na provedení stavby představuje otázku vztahující se k posouzení právního vztahu, nikoliv právní skutečnost, jak se žalovaný asi snažil tvrdit. Navíc žalovaný zcela opominul závěr zdejšího soudu z rozsudku č. j. 43 A 95/2018-56, v němž je výslovně uvedeno, že otázka platnosti stavebního povolení ke sporné stavbě a její vyřešení jsou podstatné pro rozhodnutí o účastenství žalobce v řízení o změně stavby před dokončením. K názoru žalovaného, že účelem žádosti je zahájení řízení o odstranění stavby, žalobce uvádí, že žalovanému uniká příčinná souvislost jednotlivých skutkových okolností. Žalobce totiž podal žádost dne 21. 3. 2017, tj. dříve, než stavebník započal s prováděním výkopových prací (3. 4. 2017), a žalobce se tak nemohl svojí žádostí domáhat nařízení odstranění stavby, neboť v době jejího podání stavební práce ještě nezapočaly. Následně žalobce poukazuje na vývoj ve věci, kdy byl z důvodu nečinnosti obou správních orgánů nucen podat podnět k zahájení řízení o odstranění stavby (stran nečinnosti odkázal i na správní žaloby, o nichž bylo vedeno řízení u zdejšího soudu pod sp. zn. 46 A 128/2017 a 54 A 9/2019). Ze snímku katastrální mapy vyplývá, že vzdálenost od domu žalobce ke sporné stavbě je téměř přesně 40 m, a nikoliv 65 m. Stran záznamu ze dne 27. 1. 2011 žalobce již podrobně vysvětlil, že takový záznam neexistoval.

9. V duplice žalovaný odmítá závěry žalobce vyjádřené v replice a nadále trvá na svých závěrech, vyjádřených v napadeném rozhodnutí.
10. V triplice žalobce opětovně zpochybňuje pravdivost skutečností uvedených v úředním záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 27. 1. 2011 s tím, že stavebník neprovedl výkopy pro základy domů, nýbrž pouze odstranil část navážky, k čemuž přiložil a navrhl provedení dalších důkazů.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Podáním ze dne 21. 3. 2017 žalobce požádal správní orgán I. stupně podle § 142 správního řádu o vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že stavebníkovi zaniklo právo provést spornou stavbu podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 1. 2009, č. j. 1417s/25797/2008/Po. Žádost odůvodnil tím, že je vlastníkem pozemku parc. č. st. XE, jehož součástí je rodinný dům č. p. XD, který sousedí s pozemkem parc. č. XA. Z důvodu negativního ovlivnění splaškové kanalizace v lokalitě spornou stavbou, jakož i oprávnění stavebníka využít pozemek žalobce k zařízení staveniště a mezideponii zeminy má žalobce za to, že je zřejmé, že dojde k zásahu do jeho vlastnického práva. Zároveň uvedl, že zde není jiné řízení, v němž by se mohl domáhat svých práv, ledaže by vyčkal, až stavebník začne provádět stavební práce. To očekává v blízké budoucnosti, neboť byl zahájen předprodej bytů sporné stavby. Dále uvedl, že byl účastníkem řízení, v němž byla sporná stavba povolena, a bude účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby nebo nového stavebního řízení, pokud bude nařízeno odstranění sporné stavby z důvodu jejího provádění bez (zaniklého) stavebního povolení. Rozhodnutí podle § 142 správního řádu považuje za efektivní, neboť tak dojde k nejmenšímu zásahu do práv stavebníka a případných nabyvatelů bytů ve sporné stavbě. V další části odůvodnění žádosti uvádí skutečnosti týkající se tvrzeného zániku povolení stavebníka k provedení sporné stavby.
12. Podání ze dne 21. 3. 2017 bylo následně doplněno podáními ze dnů 17. 5. 2017, 13. 6. 2018 a 2. 2. 2019. V nich žalobce rozvedl argumentaci týkající se zániku povolení stavebníka k provedení sporné stavby. K prokázání oprávnění k podání žádosti uvedl skutečnosti týkající se parkování a dopravní situace v lokalitě v důsledku provádění sporné stavby na pozemku parc. č. XA a předložil žalobu proti kolaudačnímu rozhodnutí týkajícímu se sporné stavby ze dne 27. 9. 2018, v níž byla podle něj nastolena otázka zániku povolení stavebníka k provedení sporné stavby.
13. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že žalobce neprokázal (neunesl důkazní břemeno), že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jeho práv ani skutečnosti, na jejichž základě by takové rozhodnutí mělo být vydáno. Nevysvětlil, v čem tkví přímé dotčení jeho vlastnického práva, přičemž takové dotčení je rozhodné pro prokázání, že deklaratorní rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění práv žalobce. V rámci posouzení otázky prokázání nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí je správní orgán I. stupně vázán právním názorem žalovaného dle rozhodnutí ze dne 15. 11. 2018, č. j. 151360/2018/KUSK. Prokázání nezbytnosti pro uplatnění práv žalobce se vztahuje k přímému dotčení vlastnického práva, které žalobce neprokázal. Od sporné stavby je jeho pozemek vzdálen 60 m a jeho tvrzení stran přímého dotčení představují pouze tvrzení ohledně širších souvislostí se spornou stavbou.

14. Podáním ze dne 13. 3. 2019 se žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. V odvolání argumentoval obdobně jako v žalobě. Rovněž namítl, že správní orgán I. stupně nereagoval na následná doplnění jeho žádosti ze dne 21. 3. 2017.
15. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění shrnul dosavadní průběh věci a odvolací námitky žalobce. Dále uvedl, že cílem žalobce je dosáhnout zahájení řízení o odstranění sporné stavby, což je ale vzhledem k závěrům rozsudku NSS č. j. 9 As 417/2017-57 v rozporu s účelem § 142 správního řádu. S ohledem na závaznost právního názoru zdejšího soudu obsaženého v rozsudku č. j. 43 A 95/2018-56 se s otázkou platnosti stavebního povolení na spornou stavbu a otázkou účastenství žalobce v řízení o změně stavby před dokončením vypořádal. Dospěl k závěru, že žalobce v tomto řízení účastníkem nemohl být, neboť jeho vlastnické právo nebylo dotčeno. S odkazem na záznam ze dne 27. 1. 2011 dospěl k závěru, že práce na sporné stavbě byly zahájeny včas. Poté připomněl důkazní břemeno žadatele podle § 142 správního řádu stran nezbytnosti deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění jeho práv. Ostatní argumenty žalobce (týkající se situace v lokalitě) nepovažoval za argumenty k unesení důkazního břemene podle § 142 správního řádu. Žalobce je může uplatňovat v jiném řízení a správní orgán I. stupně se tak jimi nemusel zabývat jednotlivě, nýbrž je mohl vypořádat v jejich souhrnu. K nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí uvedl, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je sice stručné, ale srozumitelné.

Posouzení žaloby soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k jejímu věcnému projednání a napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s takovým postupem souhlasili.
17. Žaloba není důvodná.

K řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu obecně

18. Podle soudu je třeba nejprve vymezit základní podmínky, které musejí být splněny, aby správní orgány mohly podle § 142 správního řádu vydat deklaratorní rozhodnutí.
19. Podle § 142 odst. 1 správního řádu „[s]právní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.“
20. Podle § 142 odst. 2 správního řádu „[p]odle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.“
21. První podmínkou k vedení řízení o určení právního vztahu a vydání deklaratorního rozhodnutí je, že jde o věc, k níž je správní orgán věcně a místně příslušný. Mezi účastníky není sporu o příslušnosti správního orgánu I. stupně k řízením ve věci předmětné stavby, přičemž ani soud nemá v tomto ohledu žádných pochybností.
22. Řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu se zahajuje na žádost, kterou se vymezuje předmět daného řízení a jejímž rozsahem jsou správní orgány striktně vázány.

Druhou podmínkou k vedení takového řízení je proto naléhavý právní zájem žadatele na autoritativním vyřešení sporné otázky, tedy že vydání deklaratorního rozhodnutí je nezbytné pro následné uplatnění jeho práv. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2015, č. j. 11 A 116/2014-32, „[v]ydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu nemá sloužit toliko jen ke konstatování, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo, ale má být zejména nezbytným podkladem pro následné další konkrétní kroky žadatele k ochraně jeho subjektivního práva, přičemž účel vydání deklaratorního rozhodnutí musí být jasně pojmenován a musí být rovněž právně uskutečnitelný, tj. musí být zřejmé, že určitá práva konkrétnímu žadateli svědčí a musí být prokázáno, že k jejich ochraně a následným krokům ve věci je rozhodnutí podle § 142 správního řádu nezbytné a že jej tedy nelze dosáhnout jinak“ [pozn. soudu: tyto závěry ob stojí i přesto, že citovaný rozsudek byl později zrušen rozsudkem NSS ze dne 13. 7. 2016, č. j. 3 As 232/2015-25]. Řízení o určení právního vztahu se meritorně ukončuje vydáním deklaratorního rozhodnutí, jímž se autoritativně určuje, zda právní vztah založený v minulosti existuje (existoval), či nikoliv (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, č. 3151/2015 Sb. NSS, či Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2017, č. j. 45 A 66/2015-37).

23. Třetí podmínka stanovuje, že nelze vydat deklaratorní rozhodnutí, jestliže o předmětu řízení může správní orgán vydat osvědčení (jako tzv. jiný úkon podle části čtvrté správního řádu), nebo pokud takovou otázku může vyřešit v rámci jiného řízení, kupříkladu jako otázku předběžnou. NSS totiž v rozsudku ze dne 7. 7. 2016, č. j. 10 As 117/2016-64, uvedl, že pokud bylo nebo mohlo být vedeno řízení, v jehož rámci byla posuzována existence určitého právního vztahu, byť třeba jen jako otázka předběžná, nelze se domáhat vydání deklaratorního rozhodnutí o této otázce.
24. Soud proto shrnuje, že pro vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu musí být dána místní a věcná příslušnost správního orgánu. Žadatel musí v žádosti zároveň uvést účel vydání deklaratorního rozhodnutí, který musí být jasně pojmenován a právně uskutečnitelný, tj. musí být zřejmé, že určitá práva konkrétnímu žadateli svědčí, a musí být dále prokázáno, že k jejich ochraně a následným krokům ve věci je rozhodnutí podle § 142 správního řádu nezbytné. Konečně zde nesmí existovat žádné jiné řízení, v jehož rámci byla nebo by mohla být posuzována existence tohoto právního vztahu, byť jen jako otázka předběžná.
25. Ve světle výše uvedeného rámce daného § 142 správního řádu se soud zabýval i jednotlivými žalobními body.

K námitce nepřezkoumatelnosti

26. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť její důvodnost by bránila meritornímu přezkumu napadeného rozhodnutí.
27. Žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřuje předně v tom, že žalovaný podle něj na jedné straně odkazuje na závěry rozsudku zdejšího soudu č. j. 43 A 95/2018-56 a obsáhle cituje ze svého rozhodnutí ze dne 4. 7. 2019, č. j. 091927/2019/KUSK, které na tyto závěry reagovalo, na straně druhé uvádí, že žalobce je povinen prokázat, že pro uplatnění jeho práv je nezbytné určit, zda nějaký vztah vznikl, kdy, zda trvá nebo zda a kdy zanikl.

28. Podle soudu napadené rozhodnutí z uvedeného důvodu nepřezkoumatelné není, neboť v této části se žalovaný pouze vypořádával s důkazním návrhem žalobce, který spočíval v provedení důkazu právě zmiňovaným rozsudkem zdejšího soudu. Z posloupnosti jeho argumentace totiž plyne, že žalovaný nemá za to, že by žalobce prokázal nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění svých práv, a proto poukázal na znění § 142 odst. 1 správního řádu. Nicméně takový „odkaz“ je jasný a srozumitelný až v kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí.
29. K otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud dále v obecné rovině uvádí, že požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se správní orgán v rozhodnutí o odvolání nevypořádá s uplatněnými námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nedostatky odůvodnění rozhodnutí, které způsobují jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, přitom nelze zhojit uvedením chybějících náležitostí odůvodnění ve vyjádření k žalobě. Soud totiž vychází výlučně z odůvodnění rozhodnutí, které přezkoumává (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
30. Naopak, pokud se správní orgán podstatou námítky zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí nejde. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, v nichž se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Nelze přehlédnout, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Lze navíc dodat, že o nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31).
31. Konečně je třeba také uvést, že je přípustné, aby odvolací orgán doplnil závěry rozhodnutí prvostupňového orgánu, pokud dospěje k závěru, že se nevypořádal se všemi námitkami či vyjádřeními účastníků, ač tak měl učinit. Odvolací správní orgán může nahradit část odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu vlastní úvahou a korigovat dílčí

argumentační nepřesnost v případě, kdy rozhodnutí potvrzuje (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, nebo ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Se zřetelem k téže zásadě je také přípustné, aby odvolací orgán pouze převzal závěry vyslovené již prvostupňovým orgánem, aniž by se sám výslovně v odůvodnění rozhodnutí o odvolání těmito námitkami detailně zabýval. Pokud je z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, že se odvolací orgán otázkou (alespoň implicitně) zabýval a ztotožnil se s názorem vysloveným v rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, jímž byla námitka účastníka vypořádána, a sám si tak odůvodnění obsažené v jeho rozhodnutí osvojil (aproboval je), pak rovněž nejde o nepřezkoumatelnost.

32. Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně odůvodnil svůj postoj k závěrům NSS vyjádřeným v rozsudku č. j. 9 As 417/2017-57. Za takové odůvodnění nepovažuje větu, že žalovaný uvedené závěry NSS zcela respektuje.
33. Tato námitka není důvodná, neboť žalobce s ní nemíří na celé odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale pouze na jeho část. Žalovaný totiž v odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. str. 10) uvádí závěr, že žalobce sleduje podáním žádosti zahájení řízení o odstranění stavby, přičemž má za to, že k tomu postup podle § 142 správního řádu není určen. K odůvodnění (či spíše podpoření) argumentace žalovaného o účelu ustanovení § 142 správního řádu pak slouží právě rozsáhlá citace z uvedeného rozhodnutí NSS. Konstatování žalovaného, že tyto závěry (podporující žalovaným dříve vyjádřené východisko) respektuje, tj. že se s nimi ztotožňuje při posouzení projednávané věci, k přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a srozumitelnosti jeho odůvodnění postačuje.
34. Dále žalobce namítá, že v prvostupňovém ani napadeném rozhodnutí se správní orgány nevypořádaly s argumenty žalobce a jím předloženými důkazy ve vztahu k zásahu do jeho vlastnického práva v důsledku provádění a provozu sporné stavby.
35. K tomu soud uvádí, že ačkoliv žalobce věnoval této argumentaci značnou pozornost (části VI, VII a VIII žaloby), pro posouzení zákonnosti aplikace § 142 správního řádu, respektive pro posouzení otázky unesení důkazního břemene ve vztahu k nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí, je nepodstatná. Jak soud totiž uvádí dále, žalobce neprokázal, že je v jeho případě vydání deklaratorního rozhodnutí o jím požadovaném obsahu nezbytným podkladem pro jeho následné další konkrétní kroky k ochraně subjektivního práva. Žalobce sice v řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolacím řízení jednoznačně vylíčil skutečnosti, které by mohly vést k zásahu do jeho vlastnického práva, nicméně ty samotné nijak nezakládají (ani neprokazují) nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí pro následné další konkrétní kroky žalobce k jeho ochraně. Představují pouze případné důvody k ochraně takového práva. Navíc požadované další konkrétní kroky žalobce netvrdil v žádném ze svých četných podání a nečiní tak ani v žalobě. Vzhledem k tomu má soud za to, že reakce obou správních orgánů (bez ohledu na jejich stručnost) byly dostačující, neboť vypořádání všech námitek žalobce týkajících se vlivu sporné stavby na jeho vlastnické právo by s ohledem na povahu a předmět předcházejícího řízení bylo nadbytečné a bez jakéhokoli vlivu na meritorní posouzení jeho žádosti. O nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí proto nejde, neboť tyto námitky a tvrzení žalobce byly pro posouzení věci (prokázání nezbytnosti deklaratorního rozhodnutí) zjevně irelevantní.
36. S tím souvisí rovněž žalobní námitka, podle níž žalovaný neuvedl, v jakém řízení mohou být uplatněny námitky a tvrzení žalobce ohledně zásahu sporné stavby do jeho

vlastnického práva. Soud zčásti souhlasí se žalobcem v tom smyslu, že ani z kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí není jasné, na jaké řízení žalovaný (slovy „viz výše uvedeno“) odkazuje. Nicméně tento dílčí nedostatek odůvodnění nemůže mít podle soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože otázka, zda žalobce může taková tvrzení uplatňovat v jiném řízení, není pro posouzení podmínek podle § 142 odst. 1 a 2 správního řádu podstatná.

37. Vzhledem k uvedenému jsou žalobní námitky nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nedůvodné.

K otázce účelu žádosti žalobce

38. Žalobce dále namítá, že žalovaný uměle identifikoval účel jeho žádosti, přičemž závěr o tom, že se žalobce pouze snaží obcházet postupy stanovené zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (tj. zajistit odstranění sporné stavby), nemá oporu v obsahu správního spisu.
39. K tomu soud uvádí, že se žalobce mýlí, neboť v žádosti ze dne 21. 3. 2017 jednoznačně uvádí, že si je vědom toho, že v blízké budoucnosti bude zahájena realizace sporné stavby a že nemá (v daný okamžik) jiných právních prostředků k tomu, aby výstavbě zabránil. Dále ze žádosti plyne, že žalobce počítá s tím, že v důsledku vydání deklaratorního rozhodnutí bude zahájeno řízení o odstranění sporné stavby (srov. slova „pokud stavební úřad nařídí odstranění stavby z důvodu jejího provádění bez (zaniklého) stavebního povolení“ nebo „k čemuž by nepochybně došlo v rámci řízení o odstranění nepovolené stavby“). Podle soudu proto žalovaný správně posoudil účel (ve smyslu nepřímého cíle), pro jaký žalobce žádost o deklaratorní rozhodnutí podal, neboť ten je podložený skutečnostmi vyplývajícimi přímo ze žádosti žalobce. Skutečnost, že stavební práce v okamžiku podání žádosti ještě nezačaly, nijak tomuto závěru nebrání. V žádosti žalobce totiž již počítal s tím, že v blízké budoucnosti probíhat budou. Záměr zahájit řízení o odstranění stavby tak byl žalobcem promítnut *pro futuro*. Námitka, že závěry žalovaného nemají oporu v obsahu správního spisu, je proto nedůvodná.

K otázce splnění podmínek pro vydání deklaratorního rozhodnutí

40. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávně posoudil jeho legitimaci k podání žádosti podle § 142 správního řádu, a dále, že nesprávně vyložil závěry NSS vyplývající z rozsudku č. j. 9 As 417/2017-57.
41. V rámci vypořádání této žalobní námitky soud předně odkazuje na své výše uvedené závěry stran obecných podmínek pro vydání deklaratorního rozhodnutí (body 18 až 24 tohoto rozsudku). Žádost žalobce (a to ani v její doplněné formě) podle soudu neobsahuje tvrzení o tom, že k ochraně konkrétně určených práv (v rámci vymezení účelu žádosti) a následným krokům ve věci je rozhodnutí podle § 142 správního řádu nezbytné a že daného účelu nelze dosáhnout jinak. Žalobce má totiž mylně za to, že pokud jsou jeho práva dotčena či dotčena být mohou (nezávisle na tom, zda přímo či jinak), pak je automaticky dána i nezbytnost deklaratorního rozhodnutí. Takový závěr ale nejenže nevyplývá ze samotného jazykového výkladu § 142 odst. 1 správního řádu, ale ani z judikatury (srov. body 18 až 24 tohoto rozsudku). Žalobce v žádosti jednoznačně uvádí konkrétní právo, do kterého má být zasaženo (vlastnické právo k jeho nemovitostem), čímž vymezuje motivaci k podání žádosti, kterou je dosažení ochrany svého vlastnického práva. Musí se však jednat o takovou ochranu, která je právně uskutečnitelná. Žádost žalobce

neobsahuje jakékoliv tvrzení o tom, proč je k tomu nezbytné právě deklaratorní rozhodnutí. Žalobce neuvádí ohledně ochrany svého vlastnického práva žádné další právní kroky, které na deklaratorním rozhodnutí závisí a pro které je rozhodnutí podle § 142 správního řádu nutným předpokladem. Obecný odkaz (který ale v žádosti žalobce neuvedl) na potřebu uplatnění práv v dalších řízeních, je nedostatečný, neboť nejde o uvedení konkrétních kroků vyžadujících vydání deklaratorního rozhodnutí. V takovém případě žalobce neunesl břemeno tvrzení stran nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí.

42. Stran případného unesení důkazního břemene (srov. § 142 odst. 3 ve spojení s § 141 odst. 4 správního řádu) k prokázání nezbytnosti deklaratorního rozhodnutí, má žalobce za to, že tuto nezbytnost má zdejší soud v rozsudku č. j. 43 A 95/2018-56 za danou. Takovou interpretaci jeho závěrů však zdejší soud odmítá. V uvedeném rozsudku zdejší soud pouze uvedl, že námitka, zda stavební povolení pozbylo platnosti z důvodu nezahájení sporné stavby, může být významná pro posouzení dotčení žalobcových práv a jeho účastenství v řízení (zde v řízení o změně stavby před dokončením). Žalobce totiž do určité míry překrucuje důsledky, které z tohoto závěru vyplývají. Není možné směšovat otázku potřeby posouzení platnosti stavebního povolení a nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Soud v citovaném rozsudku totiž neřekl, že vydání deklaratorního rozhodnutí o platnosti stavebního povolení je nezbytné pro posouzení dotčení v právech a účastenství žalobce v řízení o změně stavby před dokončením. Pouze dospěl k závěru, že tuto otázku si musí žalovaný předběžně posoudit v rámci posouzení možného účastenství žalobce v řízení o změně stavby před dokončením. Z rozsudku zdejšího soudu č. j. 43 A 95/2018-56 proto nezbytnost existence požadovaného deklaratorního rozhodnutí nevyplyvá. Žalobce proto ani neunesl důkazní břemeno stran prokázání nezbytnosti vydání deklaratorního rozhodnutí, jelikož o té lze uvažovat jen tehdy, nelze-li danou otázku řešit jako předběžnou v jiném řízení.
43. V této souvislosti soud připomíná, že rozšířený senát NSS odmítl, že by řízení o určení právního vztahu představovalo účinný prostředek ochrany vlastníků nemovitostí sousedících se stavbou prováděnou nebo provedenou bez zákonem vyžadovaného rozhodnutí či opatření. Podle rozšířeného senátu NSS *„by totiž chyběl prostředek, jak se soudně domoci zahájení řízení z moci úřední v situaci, kdy by stavba (terénní úprava) byla nepovolená. K otázce, jak si ‚proti‘ stavebnímu úřadu vynutit zahájení řízení, § 142 správního řádu žádné řešení nenabízí“* (rozsudek ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39).
44. Povinnost správního orgánu I. stupně vydat deklaratorní rozhodnutí nemůže stát ani na argumentu žalobce, že v době podání žádosti nebyla sporná stavba (podle jeho názoru) ještě prováděna, a tudíž zde nebyla žádná stavba, kterou by bylo možné odstranit. Jestliže neexistuje stavba, která je prováděna nebo provedena bez zákonem vyžadovaného rozhodnutí či opatření, je z povahy věci vyloučena existence zásahu do vlastnického práva vlastníků sousedních nemovitostí. V takovém případě takový vlastník nemůže hájitelně tvrdit potřebu jeho ochrany. To platí i tehdy, jestliže je existence (platnost) zákonem vyžadovaného rozhodnutí či opatření vůbec sporná, jako tomu je v projednávané věci. Bez ohledu na to, zda prostředkem ochrany vlastnického práva vlastníků sousedních nemovitostí může řízení o určení právního vztahu být (podle rozšířeného senátu NSS nikoliv), v uvedeném případě potřeba takové ochrany (alespoň prozatím) vůbec neexistuje. Soud je přesvědčen o tom, že § 142 správního řádu nezakládá právo domoci se rozhodnutí deklarujícího neexistenci stavebního povolení či jiného pro provedení stavby zákonem

vyžadovaného rozhodnutí či opatření jen jaksi *in eventum* nebo „do zásoby“ pro případ, pokud by se s prováděním stavby v budoucnu započalo (srov. též závěry Městského soudu v Praze citované v bodu 22 tohoto rozsudku). Pokud by totiž za skutkových okolností projednávané věci stavebník po podání žádosti žalobcem s prováděním stavby vůbec nezapočal, potřeba ochrany vlastnického práva žalobce by nikdy nenastala a (v optice rozšířeného senátu NSS hypotetické) deklaratorní rozhodnutí podle § 142 správního řádu požadované žalobcem by bylo zcela nepotřebné. Pokud naopak se stavbou již započato bylo (a je nerozhodné, zda před podáním žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu nebo až v průběhu řízení o takové žádosti, neboť rozhodující je skutkový stav v době vydání rozhodnutí o žádosti), nabízí možné řešení takové situace již zmíněný rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 6 As 108/2019-39. Jen pro případ, že by nebylo možné se domoci odstranění již zahájené stavby, ač realizací stavby dle již zaniklého povolení za tichého přihlížení stavebního úřadu by bylo dotčeno právo žadatele uplatnit námitky v územním či stavebním řízení, by snad mohlo být vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu považováno za nezbytné (zde si je soud vědom usnesení zvláštního senátu, zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012-9, č. 2717/2012 Sb. NSS). Avšak to se netýká žalobce, jelikož v jeho případě se přezkumu otázky zachování platnosti původního stavebního povolení jakožto předběžné otázky musí věnovat řízení o jeho odvolání proti rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením. Deklaratorní rozhodnutí podle § 142 správního řádu tedy není zapotřebí, resp. žalobce nebyl schopen ani natvrdit okolnosti, z nichž by plynul opak.

45. Námitka nesprávného posouzení legitimace žalobce k podání žádosti podle § 142 odst. 1 správního řádu je tak nedůvodná.
46. Ohledně námitky nesprávné aplikace závěrů NSS vyplývajících z rozsudku č. j. 9 As 417/2017-57, soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). V souladu s tímto právním názorem postupoval soud při vypořádání této námitky.
47. NSS v rozsudku č. j. 9 As 417/2017-57 mimo jiné uvedl, že *„soubhlasí s právním názorem krajského soudu, že se stěžovatelé mohou vyřešení své otázky domáhat v jiném správním řízení a že mimo jiné i proto podmínky užití § 142 nebyly splněny“*. Aniž by se zabýval jakýmkoliv dalšími podmínkami vymezenými NSS, má zdejší soud za to, že tato podmínka v projednávané věci splněna nebyla. Jak již soud uvedl, nastolená otázka platnosti stavebního povolení byla řešena v jiném řízení. Je přitom nutné poukázat na to, že taková otázka nemusí být sama o sobě předmětem řízení, ale může být i „jen“ otázkou předběžnou (srov. rozsudek NSS č. j. 10 As 117/2016-64). Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí (srov. str. 12), tak i z rozsudku zdejšího soudu č. j. 43 A 95/2018-56, otázka platnosti stavebního povolení ke sporné stavbě, byla (měla být) posuzována jako předběžná otázka v řízení o změně sporné stavby před dokončením, v němž byla vznesena samotným žalobcem.

48. Navíc existence této překážky pro vydání deklaratorního rozhodnutí si žalobce je sám vědom (srov. část III žaloby), neboť uvádí, že předmětná otázka bude řešena i v řízeních vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 43 A 113/2018 a 51 A 7/2019, a nevydání deklaratorního rozhodnutí tak pouze posouvá posouzení platnosti stavebního povolení ke sporné stavbě do jiných řízení, přičemž jeho vydáním se mohlo předejít podání podnětu na odstranění sporné stavby a správním žalobám proti povolení změny (sporné) stavby před dokončením a proti kolaudačním rozhodnutím. Z již výše uvedených úvah zdejšího soudu však vyplývá, že takový smysl řízení o určení právního vztahu nemá, a že správní řád naopak vyžaduje upřednostnění jiných řízení před řízením podle § 142 správního řádu.
49. Soud poznamenává, že se na tomto místě nezabýval posouzením toho, zda tato otázka byla posouzena žalovaným správně, ale pouze tím, zda posouzena mohla být nebo byla, a to ve vztahu k překážce vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 odst. 2 správního řádu.
50. Soud dále dodává, že ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí výše uvedený závěr NSS z rozsudku č. j. 9 As 417/2017-57 citoval, tak měl své závěry ohledně řešení předmětné otázky v jiném řízení srozumitelněji odůvodnit, neboť pouhé nekonkrétní konstatování o postupu v jiném řízení a jeho závěrech (srov. str. 12 napadeného rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí žalovaného č. j. 091927/2019/KUSK), je na samé hranici přezkoumatelnosti. Namítaný odklon žalovaného od závěrů NSS soud ale nezjistil. Námitka je proto nedůvodná.

K otázce platnosti stavebního povolení

51. Žalobce v závěru žaloby obsáhle argumentuje skutečnostmi týkajícími se otázky platnosti stavebního povolení.
52. K tomu soud uvádí, že předmětem přezkumu v projednávané věci není otázka platnosti stavebního povolení pro spornou stavbu, ale otázka zákonnosti zamítnutí žádosti žalobce o vydání deklaratorního rozhodnutí z důvodu, že netvrdil a neprokázal nezbytnost takového rozhodnutí pro uplatnění svých práv. Soudu proto nepřísluší, aby se v této věci jakkoliv meritorně zabýval otázkou platnosti stavebního povolení pro spornou stavbu. Předmět přezkumu (tj. konkrétní rozhodnutí) společně se žalobcem vymezenými žalobními body (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.) vymezuje rozsah soudního přezkumu, přičemž citací rozhodnutí žalovaného vydaných v řízení o povolení změny stavby před dokončením napadené rozhodnutí jen reagovalo na zmínku žalobce o řízení sp. zn. 55 A 38/2018 vedeném před zdejším soudem, avšak k tamějším závěrům se nepřihlásilo, a naopak v následujícím odstavci zdůraznilo irelevanci otázky účastenství žalobce v takovém řízení. Skutečnosti týkající se platnosti stavebního povolení ke sporné stavbě se tak nacházejí již mimo předmět napadeného rozhodnutí. Soud se jimi proto věcně nezabýval.
53. Jen pro úplnost však zdejší soud uvádí, že rozsudkem ze dne 16. 11. 2021, č. j. 43 A 80/2019-63, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2019, č. j. 091927/2019/KUSK, kterým žalovaný jako nepřipustné zamítl žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla povolena změna sporné stavby před dokončením zápisem do stavebního deníku. Společně s vrácením věci k dalšímu řízení zdejší soud žalovanému uložil zabývat se též otázkou pozbytí platnosti původního stavebního povolení a v rámci toho pečlivě zohlednit soubor tvrzení a důkazů předestřených žalobcem, který podle soudu „*vrhá silný stín pochybností na závěr žalovaného o platnosti stavebního povolení v okamžiku vydání rozhodnutí o povolení změny stavby před dokončením*“.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

54. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Důkazní prostředky navržené žalobcem soud neprovedl pro jejich nadbytečnost, neboť by ničeho nemohly změnit na jeho výše uvedených právních závěrech (zvláště v případě důkazních prostředků navržených ohledně tvrzení dopadajících mimo rozsah přezkumu v projednávané věci). Dokumenty nacházející se ve správním spisu se nepovažují za důkazní prostředky a dokazování se jimi neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117).
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, a soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu